

Ἡ ἡμέρα τῆς ὑποδοχῆς

L. Andrés

ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΑ

Φοιτητής (ἀπ' ἔξω).—Κύτταξε διαβολουμένη ἀν-
χία! Εἶπε τὸ μόνο ξενοδοχεῖο ποὺ ἔχω πίστωσιν καὶ
βορέθηκε τώρα νὰ κάθεται μέσα ὁ δάφτης μου!

★

Οἰκογενειακὴ σκηνή.

—Γρήγορα τὸ γιατρό. Τὸ μωρό μας ἐκατάγει μιὰ
δεκάρα ποὺ τοῦ ἔδωκες τὰ παῖξη.

Καὶ ὁ φιλάργυρος σύζυγος ἀπαθέσιματος.

—ὦ, δὲν πειράζει γυναῖκα, ἦτο Ἀργεντινί.

★

Ζωὴ καλλιτεχνῶν.

Ἐκείνη.—Προτιήτερα εἶχατε σιτὸ ἀτελιέ σας τρία
μοδέλλα, τώρα μόνον ἓνα;

Ὁ ζωγράφος.—Ναί, παιδί μου, γηράζει κανεῖς.

★

Ἐκείνη.—Καὶ τολμᾷς νὰ μὲ βλέπης κατὰ πρόσω-
πον!

Ἐκεῖνος.—Γιατὶ ὅχι, μὲ τὸν κοιρὸν διὰ τὰ συνη-
θίζει κανεῖς!

★

Ὁ πατέρας (πρὸς τὸν ἀτακτον νιόν). — Παληόπαι-
δο! Σὺ μὲ κάνεις κι' ἀσπρίζουν τὰ μαλλιά μου!

Ὁ μικρὸς (σκέπτεται πρὸς στιγμὴν). — Γι' αὐτὸ
λοιπὸν ὁ παπποῦς ἔχει κάτασπρα μαλλιά!

★

Ἡ σύζυγος.—Ἡ γυναῖκες ὑποφέρουν σιωπῶσαι.

Ὁ σύζυγος.—Ναί, πάντοτε ἐφρόνονν, διὰ μιὰ γυ-
ναῖκα ὑποφέρει διὰ σιωπᾶ.